

Arrest

nr. 286 033 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jalala, gelegen in het district Ghaziabad in de provincie Kunar. U bent Pashtun van etnische origine en heeft de Afghaanse nationaliteit.

Uw vader was boer en uw oudste broer S. zat bij het Afghaanse nationale leger. U ging naar de madrassa en zorgde voor de geiten. Er was een nationale legerbasis dicht bij uw dorp. U werd gevraagd door een commandant om water naar deze checkpoints te brengen met uw ezels. Uw vader was op dat moment net overleden waardoor u wel wat extra geld kon gebruiken. U kreeg hiervoor 6000 roepies per maand. De taliban kwamen naar het dorp en vroeg aan de dorpingen van wie die ezels waren en zo kwamen ze op de hoogte dat u de checkpoints van water voorzag. De taliban wist ook al dat uw broer voor het Afghaanse nationale leger werkte waardoor ze jullie ongelovigen vonden. De taliban liet de dorpingen weten dat ze jullie zouden vermoorden. Dit nieuws bereikte de oren van uw oom M.S.. Uw oom ging naar uw moeder waarop er samen werd beslist om u weg te sturen, waarop uw vertrek uit Afghanistan werd geregeld door uw oom. Uw broer S. betaalde uw reis.

In de vierde of vijfde maand van 1398 (juni-augustus 2019, Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan en trok u richting Iran, waarna u via Turkije, Griekenland en Roemenië richting België kwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 29.01.2021.

Sinds de val van de Afghaanse overheid verdween uw oudste broer S.. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden omdat u water naar de checkpoints bracht en uw broer bij het Afghaanse nationale leger werkte.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader en de enveloppe waarin uw documenten aankwamen,

Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog zoals gevraagd uw Facebookprofiel over en stuurde u nog enkele documenten en foto's betreffende uw broer zijn werk bij het Afghaanse Nationaal Leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden omdat u water naar de checkpoints bracht en uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger werkt (CGVS, p. 11).

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag is immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd en de eraan verbonden levensomstandigheden voor uw komst naar België. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 29 januari 2021 dat u op 31 mei 2004 geboren bent. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelde dat u ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 mei 2004 naar 1 januari 2002 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op uw van toepassing zijn, ook geeft u door u valselijk als een minderjarige voor te doen geen zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U blijft beweren dat u uw echte leeftijd opgaf (CGVS

p.3). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat uw oudste broer S. voor vier of vijf jaar tewerkgesteld was bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) als soldaat (CGVS p. 10, 13). Zo zijn uw verklaringen omtrent het profiel van uw broer en de problematiek die hieruit zou zijn voortgekomen, van dermate vage en inconsistente aard dat er aan dit aspect van uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Het enige concrete feit dat u kan aanbrengen is dat uw broer sinds vier of vijf jaar soldaat zou zijn (CGVS, p. 13). Al bent u zelfs niet zeker of hij er wel soldaat was (CGVS, p. 15). Uw twijfel is overigens terecht aangezien er de neergelegde stukken aan een sergeant toebehoren. Verder dan dat reikt uw kennis niet. Zo weet u niet waar uw broer zijn opleiding of training volgde (CGVS, p. 13), weet u niets over zijn graad of waar hij gestationeerd was (CGVS, p. 13). U weet niet hoeveel hij verdiende of hoe zijn loon werd geregeld (CGVS, p. 14). Verder kunt u geen enkele anekdote of verhaal vertellen over zijn collega's of operaties waar hij aan deelnam (CGVS, p. 15). Wanneer u omtrent uw onwetendheid bevraagd wordt, tracht u uw jonge leeftijd als verschoning naar voren te schuiven (CGVS, p. 15). Het moge duidelijk zijn dat dit geenszins kan overtuigen. U was immers ruim 16 jaar op uw moment van vertrek uit Afghanistan, wat niet als zeer jong beschouwd kan worden (CGVS, p. 5). Derhalve kan er wel degelijk van u verwacht worden dat, hoewel niet alle details van u verwacht kunnen worden, u wel overtuigende verklaringen over het werk van uw broer kan afleggen. U voegt er als vergoelijking aan toe dat wanneer uw broer langskwam hij u geld gaf waarmee u blij was en u het niet nodig vond om vragen te stellen (CGVS, p. 15), wat evenmin kan overtuigen. Er kan immers niet begrepen worden waarom u, ongeacht het ontvangen leefgeld, niet de minste interesse zou tonen voor het – voor een jongeman nochtans tot de verbeelding sprekende – werk van uw broer. Daarnaast haalt u aan dat hij twee jaar lang in het geheim bij het ANA tewerkgesteld was en nadat jullie het te weten kwamen, de taliban dit ook drie of vier maanden later te weten kwam waardoor hij niet meer naar huis kwam (CGVS, p. 15). Ook dit geldt niet als vergoelijking. U had immers nog tot aan de val van het oude regime telefonisch contact met uw broer (CGVS, p. 13, 16). U verkeerde met andere woorden in de mogelijkheid om aan extra informatie te geraken. Er kan bijgevolg van u verwacht worden toch enige informatie te kunnen voorleggen over uw broer zijn job bij het ANA. Uw onwetendheid zet alvast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Dit geldt tevens voor de documenten in verband met de functie van uw broer die u na het persoonlijk onderhoud overmaakt. Zo verklaart u geen idee te hebben over wat deze documenten en foto's gaan, maar dat het over de functie van uw broer gaat (CGVS, p. 13). U ontving deze rechtstreeks van uw broer via WhatsApp (CGVS, p. 13). Temeer omdat u aangeeft af en toe contact te hebben gehad te hebben met uw broer toen u al in België verbleef (CGVS, p. 13, 16). Dit blijkt overigens ook uit het feit dat hij de kopieën van de documenten naar u doorstuurde voordat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond (CGVS, p. 13). Er kan bijgevolg wel degelijk van u verwacht worden dat u de moeite doet hieromtrent extra informatie in te winnen.

Gelet op het feit dat het desbetreffende profiel van uw broer een cruciale plaats in het geheel van uw eigen problematiek inneemt, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de door u geschetste gang van zaken.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omdat u net zoals uw broer de ongelovige overheid zou geholpen hebben (CGVS, 10). U meent dat u geviseerd zou worden door de taliban omdat u met behulp van uw ezels water met naar de checkpoints bracht van het Afghaans leger (CGVS, p. 6, 10). U verklaart dat de aanleiding om water naar de checkpoints te brengen, uit financiële noodzaak was na het overlijden van uw vader en dit de enige mogelijkheid voor u was om uw familie financieel te onderhouden (CGVS, p. 17). Vooreerst kan u geen coherente en plausibele verklaringen afleggen over uw beweegredenen om deze leveringen te starten. Zo blijkt aan de hand van uw taskara dat deze werd uitgegeven op 13.04.1398 (04.07.2019). Dit komt dus overeen met uw periode van vertrek in de vierde of vijfde maand van 1398 (CGVS, p. 4-5). U verklaart evenwel dat uw vader op dat moment van de opmaak van uw taskara nog leefde (CGVS, p. 10), wat niet overeenkomt met uw verklaringen aangezien u tevens verklaart dat uw vader vier maanden voor uw vertrek gestorven is (CGVS, p. 4). Deze vaststelling doet het geloof in het overlijden van uw vader en de daaruit voortvloeiende penibele financiële situatie van uw familie afbrokkelen. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het wel heel vreemd is dat u plots uw gezin moest onderhouden. Hierover verklaart u dat uw oudste broer goed zijn boterham verdiende en hij veel geld mee naar huis bracht (CGVS, p. 14). U voegt toe dat na de dood van uw vader uw broer geen geld meer stuurde, waardoor u wel moest gaan werken (CGVS, p. 14). Naast de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van uw broer, dient er ook vastgesteld te worden dat u evenmin

aannemelijke verklaringen over het onderwerp aflegt. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij geen geld stuurde antwoordt u eerst dat u de reden niet weet en gokt u vervolgens dat hij misschien op een moeilijke locatie zat of dat hij een ander excuus had (CGVS, p. 14). Het is frappant dat u niet weet waarom uw broer de levensnoodzakelijke stortingen staakte waardoor u zich genoodzaakt zag om te gaan werken. Het is eveneens vreemd dat uw oudste broer u aanmaant om onmiddellijk te stoppen met uw werk voor de checkpoints, maar hij dan wel u en uw gezin geen geld stuurt zodat u kunt stoppen met dit werk (CGVS, p. 16-17). Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u het ook niet weet wat zijn excuus was (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of u uw broer om geld heeft gevraagd, antwoordt u plots dat u het weldegelijk had gevraagd, maar hij op een moeilijke locatie zat waardoor hij geen geld kon sturen (CGVS, p. 16-17). Nochtans antwoordde u eerder dat u niet wist wat zijn excuus was om sinds de dood van uw vader geen geld meer te sturen. Uw wisselende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Het mag ook wel verbazen dat wanneer blijkt dat u moet vertrekken, uw broer onmiddellijk geld kan overmaken aan uw nonkel voor uw reis (CGVS, p. 16-17). Het kan niet gelden dat uw broer niet in staat is om u wat geld te geven om voor de familie te zorgen, maar dan wel 7000 euro kan regelen voor uw vertrek, ook al werd dat na uw vertrek betaald (CGVS, p. 7, 17-18; verklaring DVZ, dd 17.03.2021, vraag 36). U had naast uw oudere broer ook nog een maternale oom, waar uw moeder en broers nu wonen, die uw gezin had kunnen helpen (CGVS, p. 5, 7). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw voorstelling dat u genoodzaakt werd wegens financiële problemen water te brengen naar de checkpoints. Naast de financiële noodzaak kan u evenmin aannemelijk maken dat het enige werk was dat u kon uitvoeren. Uw vader werkte immers als landbouwer op het stuk grond dat eigendom is van uw familie. Dat u dit werk niet kon doen omdat u niet groot genoeg was is gezien uw leeftijd bij vertrek, zestien of zestien-en-half, geenszins aannemelijk (CGVS, p.5,6,7,13). Derhalve wordt de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder uitgehold.

Daarnaast vertelt u dat u niet dacht dat er een risico aan dit werk verbonden zou zijn (CGVS, p. 12). U haalt aan dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren moest er iemand op de hoogte komen van uw taak voor het leger (CGVS, p. 12). Uw uitspraak strookt niet met uw bewering dat uw broer niet meer naar huis kon komen omwille van het werk dat hij voor het leger deed en dat de dorpelingen schrik hadden om als voorstanders van de [toenmalige] overheid aanzien te worden (CGVS, p.9,15). Ook uw familie had schrik om met de overheid geassocieerd te worden, reden waarom uw vader zonder succes trachtte om uw oudste broer ontslag te laten nemen in het leger (CGVS, p.9). De angst van uw familie om als aanhangers van de overheid aanzien te worden staat ook haaks op uw verklaring dat iedereen in uw familie, waaronder uw broers, moeder en oom op de hoogte waren van uw nieuwe job en ze dit als iets normaals en goed beschouwden (CGVS, p. 12). Daarnaast legt u ook zelf tegenstrijdige verklaringen af over uw inschatting van het risico. U verklaart immers tegelijkertijd dat u bang was en deze job in het geheim deed, waaronder 's nachts zodat niemand van uw dorp dit zou kunnen verklappen aan de taliban (CGVS, p. 12-13). Deze inconsistentie zet het geloof in uw tewerkstelling verder op de helling.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u gevisieerd werd door de taliban wegens het water brengen naar een nabijgelegen checkpoint. Aangezien deze tewerkstelling de reden voor uw vrees voor de taliban vormt wordt het geloof in uw asielmotieven danig aangetast. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus in de zin van 48/3 van de Vreemdelingenwet u niet toegekend worden.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en deze van uw vader hebben geen bewijskracht inzake uw vrees voor de taliban aan. Betreffende de door u voorgelegde documenten betreffende uw broer zijn job bij het ANA dient er aangehaald te worden dat u gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze stukken aan uw broer toebehoren. Bovendien dient er wat betreft deze stukken de leeftijdsbepaling op uw taskara erop gewezen te worden dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in dezen niet het geval is. Bovendien hebben Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. De enveloppe die u neerlegt heeft louter betrekking op de wijze waarop u deze documenten ontvangen heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is

van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV *Verenigde Kamers* nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Daarbij bekritiseert hij eerst het leeftijdsonderzoek en de resultaten ervan. Hij citeert vervolgens fragmenten uit de bestreden beslissing en repliceert op de weigeringsmotieven van verweerder.

Onder verwijzing naar verschillende persartikels en rapporten gaat verzoeker tot slot in op de veiligheidssituatie alsook de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan. In dit verband klaagt hij een gebrek aan actuele informatie aan.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 3 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan: Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood omdat hij water naar de checkpoints bracht en zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger werkte.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers vluchtrelaas een opeenstapeling is van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaanneemelijkheden die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit haalt.

De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat verzoeker geen correct beeld ophangt van zijn leeftijd. Verder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn oudste broer S. gedurende vier of vijf jaar was tewerkgesteld bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA) als soldaat, daar verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn broer en de problematiek die hieruit zou zijn voortgekomen dermate vaag en inconsistent zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht; hetzelfde geldt voor de documenten over de functie van zijn broer waarvan verzoeker verklaart geen nader idee te hebben over de inhoud ervan.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door de taliban wegens het brengen van water naar checkpoints daar hij geen coherente en plausibele verklaringen kan afleggen over de beweegredenen om deze leveringen te starten en verzoeker verder inconsistente verklaringen aflegt over de risico's verbonden aan dit werk. De door hem bijgebrachte documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen en de door verzoeker bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker geen correct beeld ophangt van zijn leeftijd.

Verzoeker verklaarde bij aankomst in België op 29 januari 2021 dat hij op 31 mei 2004 geboren is. Hij zou dan 16 jaar oud zijn geweest (AD CGVS, bijlage 26).

Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 12 februari 2021 door de Dienst Voogdij, FOD Justitie, werd verzoeker 19,8 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 1,6 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 18,2 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst in België heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens twee jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Niettemin bleef verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS vasthouden aan de verklaarde minderjarigheid (NPO, p. 3).

Verzoeker stelt de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist wegens zijn onbetrouwbaarheid en onnauwkeurigheid in vraag.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling evenwel thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

In zoverre twijfels worden geuit bij de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken in het kader van dit medisch leeftijdsonderzoek, formuleert verzoeker in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft verzoekers taskara, waarop hij steunt voor zijn beweerde leeftijd, blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om zijn beweerde leeftijd aan te tonen. De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Er is in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid (COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021).

Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen. Gelet op wat voorafgaat, kan aan de voorgelegde Afghaanse taskara maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht.

De voorgelegde taskara kan gelet op zijn zeer beperkte bewijswaarde niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek in combinatie met de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier.

5.4. Waar verzoeker benadrukt dat van een *"jonge, minderjarige jongen"* niet noodzakelijk kan worden verwacht dat hij aan zijn oudere broer alle informatie vraagt over zijn werk, herinnert de Raad aan hogervermeld leeftijdsonderzoek. Daaruit blijkt dat verzoeker op het moment hij Afghanistan verliet in 2019 (NPO, p. 5) ruim 16 jaar oud was, wat zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld *"niet als zeer jong beschouwd kan worden"*. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd zijn leefomgeving en de voorgehouden gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt en dat hij overtuigende verklaringen kan afleggen over het werk van zijn broer. Zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan vormt dan ook geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid en zijn vage en inconsistente verklaringen zoals in de bestreden beslissing terdege wordt geïllustreerd als volgt: *"Het enige concrete feit dat u kan aanbrengen is dat uw broer sinds vier of vijf jaar soldaat zou zijn (CGVS, p. 13). Al bent u zelfs niet zeker of hij er wel soldaat was (CGVS, p. 15). Uw twijfel is overigens terecht aangezien er de neergelegde stukken aan een sergeant toebehoren. Verder dan dat reikt uw kennis niet. Zo weet u niet waar uw broer zijn opleiding of training volgde (CGVS, p. 13), weet u niets over zijn graad of waar hij gestationeerd was (CGVS, p. 13). U weet niet hoeveel hij verdiende of hoe zijn loon werd geregeld (CGVS, p. 14). Verder kunt u geen enkele anekdote of verhaal vertellen over zijn collega's of operaties waar hij aan deelnam (CGVS, p. 15)."*

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit met een loutere verwijzing naar de Asylum Instructions van UKBA niet aan.

Verzoeker maakt met zijn weinigzeggend betoog overigens nog steeds niet begrijpelijk waarom hij niet de minste interesse zou tonen voor het – voor een jongeman nochtans tot de verbeelding sprekende – werk van zijn broer.

Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 4 april 2022 bij het CGVS minstens 19 jaar oud moet zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over het profiel en de functie van zijn broer bij het ANA. Dat het werk van zijn broer gepaard zou gaan met de nodige geheimhouding, kan verzoekers onwetendheid niet verschonen. In de bestreden beslissing wordt immers terecht bemerkt: *“U had immers nog tot aan de val van het oude regime telefonisch contact met uw broer (CGVS, p. 13, 16). U verkeerde met andere woorden in de mogelijkheid om aan extra informatie te geraken. Er kan bijgevolg van u verwacht worden toch enige informatie te kunnen voorleggen over uw broer zijn job bij het ANA.”*

Verzoekers onwetendheid over het profiel en functie van zijn broer bij het ANA, zet dan ook reeds de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven op de helling. Dit geldt te meer nu verzoeker geen idee heeft waarover de documenten en foto's gaan die hij voorlegde na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en die verband zouden houden met de functie van zijn broer (NPO, p. 13).

De Raad acht het reeds opmerkelijk dat verzoeker deze documenten en foto's niet bij zich had op het moment van het persoonlijk onderhoud op 4 april 2022 bij het CGVS, hoewel hij de kopieën van de documenten acht maanden daarvoor rechtstreeks zou hebben ontvangen van zijn broer via WhatsApp en hij aangeeft af en toe contact te hebben gehad te hebben met zijn broer toen hij al in België verbleef (NPO, p. 13, 16). Er kan verder redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de moeite deed hieromtrent extra informatie in te winnen en zich bij zijn broer te bevragen omtrent deze documenten en foto's, gelet op hun contact. Het betoog dat verzoeker meende aan zijn plicht te hebben voldaan door documenten op te vragen en deze voor te leggen, overtuigt niet. Van een verzoeker mag worden verwacht dat hij zich bewust is van het belang van deze documenten en dat hij zich ernstig informeert over elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten, in het bijzonder wat betreft de inhoud van documenten die hij ter staving van zijn vluchtrelaas voorlegt. Het gebrek aan interesse aangaande de inhoud van de documenten doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn beweerde vrees. Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker dan ook a priori niet aannemelijk dat deze documenten en foto's aan zijn broer toebehoren.

Het gegeven dat verzoeker het beweerde profiel van zijn broer, dat een cruciale plaats heeft in het geheel van zijn eigen problematiek, niet aannemelijk weet te maken doet reeds afbreuk aan de rest van zijn relaas.

5.5. Zoals vermeld, oordeelt de commissaris-generaal tevens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door de taliban wegens het brengen van water naar checkpoints daar hij geen coherente en plausibele verklaringen kan afleggen over de beweegredenen om deze leveringen te starten en hij verder inconsistente verklaringen aflegt over de risico's verbonden aan dit werk.

Verzoeker overtuigt niet waar hij de inconsistenties en onaannemelijkheden tracht te vergoelijken door erop te wijzen dat blijkens academische literatuur *“een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten”*, en dat *“wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal”*. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont immers niet het feit dat hij meerdere incoherente, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en inconsistenties hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Verzoeker verklaarde dat de aanleiding om water naar de checkpoints te brengen een financiële noodzaak was na het overlijden van zijn vader en dat dit de enige mogelijkheid voor hem was om zijn familie financieel te onderhouden (NPO, p. 17). In de bestreden beslissing wordt echter terecht bemerkt: *“Zo blijkt aan de hand van uw taskara dat deze werd uitgegeven op 13.04.1398 (04.07.2019). Dit komt dus overeen met uw periode van vertrek in de vierde of vijfde maand van 1398 (CGVS, p. 4-5). U verklaart evenwel dat uw vader op dat moment van de opmaak van uw taskara nog leefde (CGVS, p. 10), wat niet overeenkomt met uw verklaringen aangezien u tevens verklaart dat uw vader vier maanden voor uw vertrek gestorven is (CGVS, p. 4). Deze vaststelling doet het geloof in het overlijden van uw vader en de daaruit voortvloeiende penibele financiële situatie van uw familie afbrokkelen.”* Verzoeker laat dit motief geheel ongemeoid.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zelf ook voor een inkomen moest zorgen en dat onmogelijk van hem kan worden verwacht dat hij blijft leven van het inkomen van zijn broer of de landbouwgrond van zijn vader. Dit is echter niet meer dan een post factum betoog; immers heeft verzoeker steeds verklaard dat het om een financiële noodzaak ging: *“Ik deed het om te overleven en voor mijn familie. Om te overleven moest ik het doen, ook al was het een risico. Het was om te overleven.”* (NPO, p. 17). Nergens heeft verzoeker verklaard dat hij deze waterleveringen ondernam omdat hij niet kon blijven leven van het inkomen van zijn broer of de landbouwgrond van zijn vader.

Verzoeker doet met zijn betoog dan ook geen afbreuk aan volgende terechte motieven in de bestreden beslissing: *“Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het wel heel vreemd is dat u plots uw gezin moest onderhouden. Hierover verklaart u dat uw oudste broer goed zijn boterham verdiende en hij veel geld mee naar huis bracht (CGVS, p. 14). U voegt toe dat na de dood van uw vader uw broer geen geld meer stuurde, waardoor u wel moest gaan werken (CGVS, p. 14). Naast de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van uw broer, dient er ook vastgesteld te worden dat u evenmin aannemelijke verklaringen over het onderwerp aflegt. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij geen geld stuurde antwoordt u eerst dat u de reden niet weet en gokt u vervolgens dat hij misschien op een moeilijke locatie zat of dat hij een ander excuus had (CGVS, p. 14). Het is frappant dat u niet weet waarom uw broer de levensnoodzakelijke stortingen staakte waardoor u zich genoodzaakt zag om te gaan werken. Het is eveneens vreemd dat uw oudste broer u aanmaant om onmiddellijk te stoppen met uw werk voor de checkpoints, maar hij dan wel u en uw gezin geen geld stuurt zodat u kunt stoppen met dit werk (CGVS, p. 16-17). Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u het ook niet weet wat zijn excuus was (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of u uw broer om geld heeft gevraagd, antwoordt u plots dat u het weldegelijk had gevraagd, maar hij op een moeilijke locatie zat waardoor hij geen geld kon sturen (CGVS, p. 16-17). Nochtans antwoordde u eerder dat u niet wist wat zijn excuus was om sinds de dood van uw vader geen geld meer te sturen. Uw wisselende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Het mag ook wel verbazen dat wanneer blijkt dat u moet vertrekken, uw broer onmiddellijk geld kan overmaken aan uw nonkel voor uw reis (CGVS, p. 16-17). Het kan niet gelden dat uw broer niet in staat is om u wat geld te geven om voor de familie te zorgen, maar dan wel 7000 euro kan regelen voor uw vertrek, ook al werd dat na uw vertrek betaald (CGVS, p. 7, 17-18; verklaring DVZ, dd 17.03.2021, vraag 36). U had naast uw oudere broer ook nog een maternale oom, waar uw moeder en broers nu wonen, die uw gezin had kunnen helpen (CGVS, p. 5, 7). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw voorstelling dat u genoodzaakt werd wegens financiële problemen water te brengen naar de checkpoints. Naast de financiële noodzaak kan u evenmin aannemelijk maken dat het enige werk was dat u kon uitvoeren. Uw vader werkte immers als landbouwer op het stuk grond dat eigendom is van uw familie. Dat u dit werk niet kon doen omdat u niet groot genoeg was is gezien uw leeftijd bij vertrek, zestien of zestien-en-half, geenszins aannemelijk (CGVS, p.5,6,7,13). Derhalve wordt de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder uitgehold.”*

Verzoeker voert verder geen enkel ander ernstig element aan dat een ander licht kan werpen op zijn inconsistente verklaringen over de risico's verbonden aan dit beweerde werk, zodat volgende terechte bevindingen gehandhaafd blijven: *“Daarnaast vertelt u dat u niet dacht dat er een risico aan dit werk verbonden zou zijn (CGVS, p. 12). U haalt aan dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren moest er iemand op de hoogte komen van uw taak voor het leger (CGVS, p. 12). Uw uitspraak strookt niet met uw bewering dat uw broer niet meer naar huis kon komen omwille van het werk dat hij voor het leger deed en dat de dorpelingen schrik hadden om als voorstanders van de [toenmalige] overheid aanzien te worden (CGVS, p.9,15). Ook uw familie had schrik om met de overheid geassocieerd te worden, reden waarom uw vader zonder succes trachtte om uw oudste broer ontslag te laten nemen in het leger (CGVS, p.9). De angst van uw familie om als aanhangers van de overheid aanzien te worden staat ook haaks op uw verklaring dat iedereen in uw familie, waaronder uw broers, moeder en oom op de hoogte waren van uw nieuwe job*

en ze dit als iets normaal en goed beschouwden (CGVS, p. 12). Daarnaast legt u ook zelf tegenstrijdige verklaringen af over uw inschatting van het risico. U verklaart immers tegelijkertijd dat u bang was en deze job in het geheim deed, waaronder 's nachts zodat niemand van uw dorp dit zou kunnen verklappen aan de taliban (CGVS, p. 12-13). Deze inconsistentie zet het geloof in uw tewerkstelling verder op de helling.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk geen geloof gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling als zou hij water hebben geleverd aan checkpoint van het ANA. In de bestreden beslissing wordt besloten: *“U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u gevisieerd werd door de taliban wegens het water brengen naar een nabijgelegen checkpoint. Aangezien deze tewerkstelling de reden voor uw vrees voor de taliban vormt wordt het geloof in uw asielmotieven danig aangetast.”*

Bij gebrek aan een geloofwaardige tewerkstelling in hoofde van zijn broer en verzoeker bij het ANA, is verzoekers verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van de Nederlandse overheid van maart 2022 over gerichte aanslagen op politie en het leger niet dienstig.

5.6. Zoals gezegd kunnen de voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Verzoekers taskara en deze van zijn vader tonen verzoekers vrees niet aan. Bovendien hebben deze documenten, gelet op de voormelde objectieve landeninformatie over Afghaanse documenten, slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Verder stroken de gegevens van verzoekers taskara niet met de gegevens van het medisch leeftijdsonderzoek noch met zijn verklaringen dat zijn vader nog leefde op moment van de opmaak van de taskara, tevens het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, en zijn verklaring dat zijn vader vier maanden voor zijn vertrek is gestorven. Deze bevindingen doen verder afbreuk aan de reeds beperkte bewijswaarde van de voorgelegde taskara's. De voorlegde documenten betreffende de functie van zijn broer bij het ANA, die eveneens zeer beperkte bewijswaarde genieten, worden niet aangevuld en geruggesteund door coherente, geloofwaardige en aannemelijke verklaringen. De enveloppe die verzoeker neerlegt, heeft louter betrekking op de wijze waarop hij deze documenten heeft ontvangen.

5.7. De motieven van de bestreden beslissing worden door de Raad bijgetreden en integraal overgenomen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker benadrukt dat hij inspanningen heeft gedaan om documenten neer te leggen, wijst de Raad erop dat de neergelegde documenten samen met de verklaringen van verzoeker moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale beoordeling en onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging. Verder wijst de Raad erop dat de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn en dat het leveren van een inspanning om documenten voor te leggen niet volstaat om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden in casu niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen

Aldus is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, c) en e) van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.8. Waar in de bestreden beslissing wordt besloten dat hij geen vrees voor vervolging door een verblijf in het buitenland of een (toegeschreven) verwestering bij een terugkeer naar Afghanistan in concreto aannemelijk heeft gemaakt, laat verzoeker na deze bevindingen te weerleggen.

De motieven in de bestreden beslissing die verband houden met een terugkeer na een verblijf in Europa of een (gepercipieerde) verwestering worden dus niet betwist en blijven, ook na lezing van de

geactualiseerde landeninformatie bijgebracht in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij, gehandhaafd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.9. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geïmagineerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuur-rampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor inter-nationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de Taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de Taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de Taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter

worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie dateert grotendeels uit 2021 en is inmiddels verouderd nu er recente rapporten van augustus 2022 worden voorgelegd die aantonen dat de situatie fundamenteel is gewijzigd na de machtsovername door de Taliban, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij aanvullende nota van 6 januari 2023 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van 23 juni 2022 en verweeders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat hij met de loutere verwijzing naar voormelde nota niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn. Bovendien blijkt uit wat voorafgaat dat met verzoekers kritiek op de gebruikte bronnen wel degelijk rekening werd gehouden; echter doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld is in deze provincie dat evenwel geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hoge mate aan individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 134-135).

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, in het bijzonder in de provincie Kunar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES